

מאת שי בלפר

מהפכת הטרפ: מה זה ובשביל מה טוב

ולמרות שהטיפוסים האלה עדיין לא נעלמו לחלוטין, היום הם יכולים להיות ווירדז שאוהבים ללבוש שמלות ולק, או אפילו גברים רגישים שמושפעים מהאימו-רוק של העשור הקודם (כמו XXXTentacion המנוח).

גם ההיפ הופ הישראלי אימץ את התופעה החדשה במהירות ובראש המאמצים עומדים שני חברי שצעירים כמעט מכל סטודנט באוניברסיטה. סוויסה (מיכאל, הבן של מאיר) מתמקד בשירים על תל אביב, סמים ובחורות; דודו פארוק (שם במה של אורי קומאי) הוא דמות מוגזמת של "ערס", שמילא את השירים שלו בבדיחות גסות והפך לתופעת רשת מחתרתית ומצליחה במיוחד. שניהם הביאו לישראל גישה אמריקאית למהדרין אבל פיצחו את הנוסחה לחיבור לקהל הרחב.

מעריצים מסוימים של הטרפארים מצהירים בגלוי, שביגי, טופאק ונאס לא אומרים להם כלום. לי זה מזכיר קצת את הפאנקיסטים משנות השבעים שלבשו חולצות "אני שונא את פינק פלויד". אבל הפאנקיסטים הציעו גם מסרים מהפכניים במילים, בעוד הטרפארים עדיין עסוקים בצרכנות רדודה. אבל בפברואר השנה, Childish Gambino, שדווקא לא היה מזוהה עם הטרפ עם כה, קפץ על הז'אנר והוציא להיט היסטרי בשם This Is America. למרות שהוא עדיין טראפ לא מתפטר מוזיקלית, השיר מהווה מחאה מטרידה במיוחד על זכויות השחורים באמריקה, מה שאומר שלי ולשאר הזקנים אין סיבות לדאוג: אפילו עם הצליל החדש, המחאה בהיפ הופ חיה וקיימת ■

כשהייתי צעיר ועוד לא הסתובבתי בקמפוס מכופף עם מקל הליכה, ההגדרה של מהו שיר היפ הופ הייתה די ברורה. הראפר היה גבר עצבני שחרז חרוזים במהירות על כמה הוא קשוח וטוב בעבודה שלו, חרוזים שבדרך כלל הכילו משחק מילים כלשהו (י. אליאסי: "עכשיו דממה, הצל על הבמה, כל כך חם שהקהל שם קרם הגנה", וכו'). המוזיקה הייתה סימפול של שיר ישן, עם תוספת של תופי בס וסנר חדים, ופה ושם גם שמעת דיג'יי משחק עם המחט.

אבל אם תלכו למסיבת היפ הופ טיפוסית כיום, תשמעו משהו שונה לגמרי - אווירה אפלה, בסים רועמים, תופים שנשמעים יותר כמו תקתוקי שעון, טיפ'לה סינתיסייזר וראפרים שבקושי עונים להגדרה הטיפוסית של המקצוע שלהם. לדוגמה, היום הרבה יותר מקובל בהיפ הופ לחרוז מילה באותה מילה ואחד מהלהיטים הגדולים ביותר של השנה שעברה הורכב כמעט כולו מביטוי אחד ("גוצ'י גנג", של ליל פאמפ). בחלק גדול משירי הטרפ בקושי אפשר להבין מה הראפר בכלל אומר, מה שהוביל לכינוי חדש לז'אנר - Mumble Rap. חלק נוסף וכמעט בלתי נפרד מהז'אנר כיום הוא אלתורים של מילה או צליל בסוף משפט, המצאה של שלישיית הראפרים "מיגוס", שחתומים על הלהיט "Bad And Boujee".

הדגש בהיפ הופ היום עבר מווירטואוזיות מילולית למוחצנות חיצונית - מי יכול להיות הראפר הכי מוזר בשטח. אם בעבר הראפרים באו בשלושה שעמים (סטלן, גאנגסטה או לוחם חברתי),